

[Axel Møller.]

Thi ved alvorlige Forviklinger f. Eks. i Ægypten eller Amerika udsætter man sig for, at Kellogg-Traktaten bliver gjort illusorisk paa Grund af disse Forbehold.

Resultatet er altsaa, at Kellogg-Traktaten trods sin ganske almindelige Bandlysning af Krig dog indeholder en Række Ventiler og Smuthuller, hvorved man kan komme udenom den. Jeg beklager i og for sig dette. Jeg havde gerne, som det ærede Medlem Hr. Borgbjerg, set denne Traktat endnu mere vidtgaaende, end den er; men man maa jo se Forholdene i Øjnene og ikke lulle sig i den Tro, at denne Traktat giver mere, end den giver.

Alligevel betragter jeg Kellogg-Traktaten som et meget stort og glædeligt Fremskridt, som et absolut rigtigt Skridt i den Retning, vi skal. Det gælder om bare at se nøgternt paa det og ikke hverken overvurdere eller undervurdere den. Jeg er ikke i Tvivl om, at Danmark med Glæde bør ratificere denne Traktat. Men jeg vil dog gerne, ligesom det ærede Medlem Hr. Holger Andersen, sige, at vi staar her overfor en vigtig Traktat, som ikke er synderlig oplyst gennem de Bemærkninger, der ledsager Forslaget, de er yderst magre og kortfattede. Jeg vil gerne, ligesom det ærede Medlem Hr. Holger Andersen, have, at naar denne Traktat forlader den danske Rigsdag, findes der i Betænkningen her fra Folketinget et saadant Materiale, at ærede Medlemmer og andre, der ønsker at sætte sig ind i, hvad denne Kellogg-Traktat virkelig betyder, har den nemmeste Adgang dertil.

Maa jeg gøre opmærksom paa, hvad den engelske Regering i Noten af 19. Maj i Aar siger. Den udtaler, at den nøjagtige Iagttagelse og Overholdelse af traktatmæssige Forpligtelser er en Sag, som interesserer den nationale Ære, og at derfor er Præcisering med Hensyn til saadanne Forpligtelsers Rækkevidde en vigtig Ting. Ogsaa af denne Grund vil jeg støtte det ærede Medlem Hr. Holger Andersen i hans Krav om, at vi maa have denne Sag behandlet nærmere i et Udvalg.

Overfor det ærede Medlem Hr. Borgbjerg skal jeg bemærke, at jeg finder ikke, der er Grund til ved denne Lejlighed at komme ind paa de fortærskede Spørgsmaal vedrørende Forstaaelsen af Folkeforbundspagtens Artikel 8. Det er saa ofte oplyst, at jeg ikke finder, det hører hjemme ved denne Lejlighed. Jeg skal kun udtale, at det ærede Medlem gjorde sig skyldig i en Fejl ved sine Udtalelser om, at Folkeforbundspagten ikke kræver et Minimum; et

saadant foreskrives ganske vist ikke i Artikel 8, men paa den anden Side tilkendegiver den bestemt og forudsætter, at der eksisterer et saadant Minimum.

Holstein: Jeg beundrer den Enfoldighed og Jævnhed, hvormed den ærede socialdemokratiske Ordfører læser internationale Fredsaktstykker. Ja, lykkelige er de enfoldige. (Afbrydelse af *Borgbjerg*). Ja, det er jo et kendt Skriftsted, og det ærede Medlem er jo Teolog. Jeg maa sige, at jeg beundrer ikke mindre hans umiskendelige ikke alene teologiske, men ogsaa filosofiske Anlæg og ogsaa den iøjnefaldende historiske Sans, som det ærede Medlem lægger for Dagen, jeg beklager blot, at det ærede Medlem ikke fik afsluttet sine teologiske Studier, men afbrød dem saa brat.

Det staar mig klart, at samtidig med, at det ærede Medlem, som han selv ynder at fremhæve det, er den sidste Grundtvigianer her i Landet, er han utvivlsomt som gammel Marxist ogsaa den sidste Hegelianer her i Landet. Karl Marx var Hegelianer, og Hegelianismens Hovedlære var den, at Menneskeheden trinvis hæver sig til højere og højere Fuldkommenhed gennem Position og Negation og i Mediering af Position og Negation. Jeg er ganske klar over, at det ærede Medlem er en fuldtro marxistisk Hegelianer.

Og hvad det ærede Medlems historiske Sans angaar, maa jeg beundre det skarpe Blik, hvormed han indruller i sin Afrustningspolitik paa een Gang 19 københavnske Præster af 1928 og de store franske Revolutionsførere i 1789 og Begyndelsen af 90'erne. Jeg vil dog gerne i denne Forbindelse have Lov til at minde det ærede Medlem om en historisk Begivenhed, der hændte just paa den franske Nationalforsamling, som vedtog de Menneskerettigheder, det ærede Medlem saa ivrigt har doceret fra denne Talerstol.

Der blev under den franske Nationalforsamlings Møder 1789 indbragt et Andragende fra Kvækersamfundet om Ret til at praktisere og propagandere i Frankrig og om Tilladelse til at blive anerkendt som bestaaende Trossamfund. I Andragendet henvistes udtrykkelig til, at ifølge Kvækersamfundets Trosbekendelse lød dets vigtigste Artikel paa, at det under et hvilket som helst Paaskud var Medlemmer af Kvækermenigheden forbudt at bære Vaaben og at dræbe.

Da, som bekendt, den almindelige Værnepligt og det nationale Forsvar var anerkendt af alle betydelige franske Revoluti-